

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: **D. D.**, nar. x,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem x,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2018, č. j. OAM-1067/ZA-ZA11-VL16-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce podanou žalobou napadá shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že pokud jde o obavu žalobce z

návratu na Ukrajinu, že nemá kam jít a obává se, že nebude mít ve vlasti peníze na živobytí, poněvadž tam není práce, je třeba poukázat na skutečnost, že na Ukrajině žije jeho sestra, se kterou v jejím domě bydlel před odjezdem z vlasti. Pokud by skutečně měl po svém návratu na Ukrajinu problémy s ubytováním, může se obrátit o pomoc na svou blízkou příbuznou. Žalobci nic objektivně nebrání obrátit se o pomoc i na státní orgány a využít institutu vnitřního přesídlení, pokud by se skutečně po svém návratu na Ukrajinu měl problémy s ubytováním. Pokud jde o neochotu žalobce nastoupit do ukrajinské armády, pouhá neochota nastoupit do armády a účastnit se vojenských operací není sama o sobě důvodem pro udělení azylu, neboť existenci této občanské povinnosti v jednotlivých státech (a dokonce i tresty za její nevykonání) uznává za naprosto legitimní i Ženevská konvence. Navíc nejsou osoby vykonávající základní vojenskou službu vysílány do zóny protiteroristické operace, pokud se k tomu samy dobrovolně nerozhodnou. Na základě výše uvedeného není důvod domnívat se, že by byl žalobce při absolvování vojenské služby jakýmkoliv způsobem znevýhodněn. Na Ukrajině sice hrozí za nenastoupení vojenské služby trest odnětí svobody na 2-5 let, avšak teprve v případě, že si dotyčný převezme povolávací rozkaz. Žalobce však dle svého tvrzení doposud žádné předvolání neobdržel. Žalovaný neshledal žádné azylově významné důvody ve smyslu § 12 zákona o azylu. V případě žalobce nejsou splněny ani podmínky podle § 13 a § 14 zákona o azylu. Ve vztahu k doplňkové ochraně žalovaný uvedl, že situaci na Ukrajině nelze klasifikovat jako „totální konflikt“, ve kterém je z povahy věci - tj. z důvodu pouhé přítomnosti na daném území - vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy každý civilista, a tedy nejde o takový konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Z informací o zemi původu jasně vyplývá, že zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze na východní Ukrajině. Konkrétně se jedná o ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskem. Ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a stabilní. Žalobce sice pochází z města Amvrosijivka, které leží v Doněcké oblasti na východě Ukrajiny, avšak dle svých vlastních slov tam už sedm let nepobýval a kromě sestry tam nikoho nemá. Není tak nucen se do této oblasti vracet. Žalobce má možnost usídlit se v jakékoliv části Ukrajiny nezasažené konfliktem, jelikož možnosti stěhování v zemi jsou standardní a žádná úřední omezení neexistují. Navíc v dnešní době existují ve vztahu k vnitřně přesídleným osobám legislativní opatření, včetně programů pro tyto osoby. Byl schválen zákon „O zajištění práv a svobod vnitřně přesídlených osob“, který poskytuje všeobecný rámec pro poskytnutí ochrany vnitřně přesídleným osobám, mimo jiné přístup k základním právům, poskytování ochrany proti diskriminaci a nucenému navracení a zajištění pomoci v případě dobrovolného návratu, a zároveň zajišťuje i zjednodušuje přístup vnitřně přesídlených osob k sociálním a ekonomickým službám. Žalovaný uzavřel, že žalobce nesplňuje podmínky podle § 14a a 14b zákona o azylu.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobce předně namítl, že žalovaný svým rozhodnutím porušil § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, jelikož nezjistil dostatečně skutečný stav věcí, a nadto byly provedené důkazy hodnoceny nesprávně.
3. Dále uvedl, že na Ukrajině existuje de facto občanská válka a život na Ukrajině je nebezpečný.

Zdůraznil, že on i jeho rodina pocházejí z Doněcké oblasti. Rovněž namítl, že podklady shromážděné žalovaným jsou minimálně pět měsíců staré, a tedy neaktuální.

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že podklady jsou z časového hlediska přiměřeně aktuální a zcela dostatečné. K bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že tato nepředstavuje totální konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu a zdůraznil, že žalobce má možnost vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny.
5. Při jednání dne 14. 2. 2020 setrval žalovaný na svém dosavadním procesním stanovisku. Žalobce se jednání bez omluvy nezúčastnil a jednání tak proběhlo v jeho nepřítomnosti. Žádost o odročení, doručená soudu dne 12. 2. 2020, byla odůvodněna pouze žádostí o spojení projednávané věci s věcí vedenou pod sp. zn. 45 Az 29/2019. Žádosti o spojení věcí soud nevyhověl (viz bod 23 rozsudku) a sama žádost o spojení (které není nárokové a je na úvaze soudu) není dostatečným důvodem pro odročení věci. Žalobce tak nemohl očekávat, že pouze na základě této žádosti bude jednání odročeno a jeho neúčast proto nelze pokládat za omluvenou (nadto sám žalobce v této žádosti ani neuvedl, že se jednání nezúčastní) a bránící projednání věci v jeho nepřítomnosti.

Posouzení žalobních bodů

6. Soud ověřil, že žaloba ze dne 6. 7. 2018 byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 28. 12. 2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl jako důvod žádosti, že jako rodina začali mít v ČR problémy se svými vízy poté, co jim nebyla prodloužena dlouhodobá víza, a ve vlasti se nemají kam vrátit. Obává se také o svou rodinu, protože dříve žili v Doněcké oblasti, kde teď panuje válka. V Doněcku má sestru, která mu také radí, aby se již nevraceli. Chce zůstat a žít se svou rodinou v ČR, protože tady má už vytvořené zázemí, zná také Prahu a umí česky.
8. Dne 5. 1. 2018 při pohovoru k žádosti v ruském jazyce žalobce do protokolu uvedl, že ve vlasti žil až doby svého vycestování do ČR se svou starší sestrou v jejím malém rodinném domě, kde byl rovněž přihlášený k pobytu. Jeho matka už tehdy žila v ČR. Sestra žije v současné době v A. v Doněcku a do ČR nechtěla nikdy přijet, přestože ji k tomu jejich matka přemlouvala. Nyní již možnost přijet nemá, protože v Doněcké oblasti (dále jen „DNR“) si v současnosti nelze vyřídit cestovní doklady, protože DNR není Rusko ani Ukrajina, a zahraniční pasy se tam nedělají. Žalobce k dotazu, zda měl ve své vlasti nějaké problémy se státní správou své země, policií, soudy nebo armádou, jakékoliv problémy popřel, a zdůraznil, že byl vždy slušným a čestným člověkem. Ke svým představám o dalším životě v době svého odchodu z vlasti uvedl, že věděl, že jej na Ukrajině nic dobrého nečeká, a také chtěl to nejlepší pro svého syna. Proto se domluvil s matkou, že přesídlí do ČR a přivede sem postupně i svou rodinu. Na otázku, co mu hrozí v případě návratu na Ukrajinu, odpověděl, že jej pošlou do války a bude muset někde běhat s pistolí místo toho, aby se staral o svou rodinu. Dodal, že zatím ještě na vojně nebyl. Proto půjde do války, neuživí tak svou rodinu, a také jej ve válce zabijí. Dodal, že rovněž jeho syn je tady zvyklý a na Ukrajině nemá už kde bydlet. Vysvětlil, že na Ukrajině doposud základní vojenskou službu neabsolvoval, jelikož nejdříve šel na vysokou školu a měl tedy odklad. Další odklad

měl díky synovi, nicméně ten již vypršel. Dále uvedl, že neví, kam by měl jít žít, zda do C., K. nebo L., když tam nikoho nezná a nic nemá. Dodal také, že hovoří rusky, a bál by se tam proto promluvit. Obává se, že by se mu tam mohlo něco stát. Uvedl, že chce v ČR zůstat, vychovat zde syna a žít zde. V ČR nemá kromě své matky žádné rodinné příslušníky a nemá zde ani jiné sociální vazby. Z rodiny má pak už jenom zmiňovanou sestru žijící v DNR. K nástupu do ukrajinské armády nebyl nikdy předvolán a nemá ani žádné informace, že by k tomu mělo dojít po jeho odjezdu z vlasti. Sestra mu ale říkala, že v DNR chytají mladé kluky na ulici a berou je do armády. Dostanou samopal a jdou. Na dotaz, proč se obává, že by na Ukrajině neužil rodinu, odpověděl, že tam je válka a není tam práce. Nechce se tam vrátit bez ohledu na to, co se tam změní. Ke své matce uvedl, že ta se na Ukrajinu přestěhovala z Ruska a dostala ukrajinské občanství. Etnicky je ale stále Ruska. I on se narodil ještě v Rusku. Dále uvedl, že se svou sestrou mluvil nedávno, přičemž jeho matka s ní mluví každý den. Dřív byla sestra vdaná, ale manžel se jí zabil před třemi lety na motorce. Má jednoho syna, ale díky válce je momentálně bez práce, a tak se snaží přežít.

9. Ze správního spisu dále vyplývá, že pro posouzení situace v zemi původu žalovaný shromáždil jako podklad informace MZV ČR č. j. 107318/2017-LPTP ze dne 3. srpna 2017, Informace MZV ČR č. j. 107283/2016-LPTP ze dne 25. července 2016, Informace OAMP - Situace v zemi, Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 22. ledna 2018, Zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině v období 16. srpna až 15. listopadu 2017 ze dne 12. prosince 2017, Zprávy Freedom House – Svoboda ve světě 2018 - Ukrajina z ledna 2018, Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 ze dne 12. ledna 2017, Výroční zprávy Amnesty International 2016/2017 - Stav lidských práv ve světě - Ukrajina ze dne 22. února 2017, a Výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. září 2016. Dalšími podklady pro vydání rozhodnutí byla žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru ze dne 5. 1. 2018 a poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu.
10. Ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 9. 2. 2018 žalobce uvedl, že se zprávami o zemi původu obecně souhlasí.
11. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Tento článek vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedený závazek transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Vzhledem k tomu, že Česká republika obsah této směrnice netransponovala do svého vnitrostátního právního řádu, ač tak měla nejpozději do 20. 7. 2015 učinit, má ustanovení předmětného článku přímé účinky a užije se na tento případ, protože žádost o mezinárodní ochranu byla podána po tomto datu (čl. 52 odst. 1 věta první procedurální směrnice). Procesní pravidla vyplývající z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se proto prosadí na úkor § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
12. Obecná tvrzení žalobce o porušení § 2 a § 3 správního řádu a tvrzení, že žalovaný nezjistil dostatečně skutečný stav věcí a nadto byly provedené důkazy hodnoceny nesprávně, nejsou

žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť dle ustálené judikatury jím je konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným, popisem.

13. Žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spisu, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ tvrzené nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Na tomto právním názoru setrval rozšířený senát NSS i v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, v němž s odkazem na svůj předchozí, výše citovaný, rozsudek potvrdil, že náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jemu domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla *iura novit curia* mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům, bude směřovat jeho přezkum. Závěry uvedené ve zmíněných rozsudcích byly potvrzeny usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, čj. 10 Azs 65/2017 – 72.
14. Těmto požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o obecná tvrzení a citace či parafráze zákonných ustanovení, za nimiž následuje prostý nesouhlas se závěry žalovaného, aniž žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž svá tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Není na soudu, aby nahrazoval procesní aktivitu žalobce a dohledával ve správním spisu konkrétní nezákonnosti (viz rozsudek NSS čj. 4 As 3/2008 – 78, bod 31).
15. Řádnými žalobními body jsou tvrzení žalobce o neaktuálnosti podkladů a bezpečnostní situaci na Ukrajině. Soud se tedy těmito tvrzeními mohl zabývat. Z níže uvedených důvodů je neshledal důvodnými.
16. Podle § 28 odst. 1 a 2 zákona o azylu se udělí mezinárodní ochrana ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Neshledá-li ministerstvo důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, odůvodní své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany.
17. Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod,

nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

18. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
19. Žalobce v žalobě nejprve namítl, že podklady shromážděné žalovaným nejsou dostatečně aktuální. Této argumentaci soud nepřisvědčil. V obecné rovině není na překážku použití starších zpráv ze země původu, pokud se situace v dané zemi podstatně nezměnila, jak zdejší soud ve svých rozhodnutích opakovaně konstatuje (srovnej např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 7. 2016, č. j. 49 Az 30/2015-32). V projednávané věci dospěl soud k závěru, že žalobce nijak nezpochybnil použitelnost použitých podkladů pro posouzení jeho situace – tedy charakteru konfliktu na Ukrajině. Žalobce sice uvádí, že došlo ke zhoršení bezpečnostní situace, nicméně přes její občasné výkyvy je nepochybné, že situace na Ukrajině nemá charakter totálního konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (viz níže). Soud tak shrnuje, že žalovaný vycházel z podkladů dostatečně aktuálních a relevantních pro posouzení (ne)důvodnosti udělení azylu a doplňkové ochrany.
20. Žalovaný dále namítl, že na Ukrajině je válka a život tam je nebezpečný. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu *„Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu“*. Toto ustanovení transponuje do českého právního řádu ustanovení čl. 15 písm. c) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), podle kterého *„Vážnou újmu se rozumí vážné a individuální ohrožení života nebo nedotknutelnosti civilisty v důsledku svévolného násilí během mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu“*. V rozsudku ze dne 17. 2. 2009, sp. zn. C-465/07, uvedl Evropský soudní dvůr (dále jen „ESD“), že *„čím více je žadatel případně schopen prokázat, že je specificky dotčen z důvodu skutečností vlastních jeho osobní situaci, tím nižší míra svévolného násilí bude požadována pro to, aby mohl mít nárok na podpůrnou ochranu“*.
21. Z rozsudku ESD tak lze pro výklad čl. 15 písm. c) kvalifikační směrnice [a tím i § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu] dovodit koncept, který zahraniční odborná literatura označuje jako „sliding scale“. Jinak řečeno, pokud předmětné území není ve stavu tzv. totálního konfliktu (tedy konfliktu, který zahrnuje celé území a vyznačuje se vysokou intenzitou ohrožení pro všechny civilisty nacházející se v daném teritoriu), je pro přiznání doplňkové ochrany zapotřebí prokázat určitou míru specifického dotčení, vyplývajícího z osobních

charakteristik a situace žadatele, přičemž tato míra individualizace musí být tím větší, čím nižší je rozsah a intenzita probíhajícího konfliktu.

22. Poté, co soud aplikoval výše zmíněný koncept na situaci žalobce, dospěl k závěru, že mu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu nehrozí. Ze zpráv shromážděných žalovaným i z veřejně dostupných informací je nepochybné, že se Ukrajina ve stavu totálního konfliktu nenachází. K ozbrojeným střetům vyznačujícím se značným rizikem pro civilní obyvatelstvo dochází pouze na menší části území (Doněcká a Luhanská oblast). Situace ve zbytku Ukrajiny je dle dostupných informací bezpečná. Jelikož se tedy Ukrajina nenachází ve stavu totálního konfliktu, musel by žalobce prokázat, že je probíhajícím konfliktem „specificky dotčen“ – tedy, že hrozí ohrožení jeho života či důstojnosti ve větší míře, než ostatním obyvatelům dotčené oblasti. Žalobce sice pochází z Doněcké oblasti, nicméně jelikož konflikt probíhá pouze na menší části Ukrajiny, má možnost tzv. vnitřního přesídlení – tedy možnost přestěhovat se do jiné části Ukrajiny. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl a přesvědčivým způsobem odůvodnil, že tato možnost je na Ukrajině nejen možná (tj. není státem omezena či komplikována), ale dokonce existují i legislativní opatření, která mají za cíl vnitřní přesídlení obyvatelům usnadnit. Žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné důvody, pro které by tuto možnost nemohl využít a soud tak uzavírá, že žalovaný nepochybil, pokud dospěl k závěru, že žalobci vážná újma ve smyslu §14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu nehrozí.
23. Žalobce podáním doručeným soudu dne 12. 2. 2020 požádal o spojení projednávané věci s věcí vedenou pod sp. zn. 45 Az 29/2019. Soud této žádosti nevyhověl. Ve věci vedené pod sp. zn. 45 Az 29/2019 je projednávána žaloba žalobcova syna proti rozhodnutí žalovaného, kterým neudělil mezinárodní ochranu žalobcově manželce (nyní již zemřelé) a synovi. Přestože žalobní argumentace je v obou věcech obdobná, soud zdůrazňuje, že se jedná o žaloby různých žalobců proti samostatným rozhodnutím žalovaného, přičemž oba žalobci jsou i osobně v odlišné (jakkoliv propojené) situaci – situace dospělého člověka vyrostlého v zemi původu je jistě odlišná od situace nezletilého dítěte, které značnou část svého života strávilo v ČR. Navíc soud dodává, že vedení obou řízení samostatně nemůže žalobci ani nijak uškodit. Do doby, než bude rozhodnuto o žalobě jeho syna, nepochybně nebude možné žalobce (pokud o syna pečuje) deportovat s území ČR. V případě, že by syn žalobce nakonec některou z forem mezinárodní ochrany získal, nic nebrání žalobci podat novou žádost o mezinárodní ochranu za účelem sloučení rodiny podle § 13 či §14b zákona o azylu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

24. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.

Zmeškání

lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. února 2020

Mgr. Miroslav Makajev
samosoudce